

© Vijeće Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2012. Ovaj prevod je realiziran zahvaljujući pomoći Fonda povjerenja Vijeća Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund). On ne obavezuje Sud. Ako su vam potrebne dodatne informacije, pogledajte naznaku o autorskim pravima na kraju ovog dokumenta.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document

Informativna naznaka o sudskoj praksi Suda broj 116

Februar 2009. godine

Sergey Zolotukhin protiv Rusije - 14939/03

Presuda od 10.2.2009 [VV]

Član 4. Protokola broj 7

Pravo da se ne bude suđen ili kažnjen dvaput

Administrativna osuđujuća odluka za "lakša izgređnička djela" te potom krivično gonjenje za "izgređnička djela" u vezi sa istim činjenicama: *povreda*

Činjenice: U januaru 2002. godine, podnosilac predstavke je uhapšen zbog toga što je doveo svoju djevojku u jedan vojni kvart bez dozvole, a potom je odveden u policijsku stanicu. Prema izvještaju policije, on je bio pijan, ponašao se drsko, koristio nepristojne riječi i pokušao pobjeći. Istog dana, okružni sud ga je proglasio krivim za vrijeđanje policijskih službenika i kršenje javnog reda po dolasku u policijsku stanicu. Sud ga je proglasio krivim za "lakša izgređnička djela" na osnovu člana 158. Zakona o administrativnim prestopima te ga osudio na tri dana pritvora. Nakon toga je pokrenut krivični postupak protiv njega u vezi sa istim događajima. Optužen je za "izgređnička djela" na osnovu člana 213. Krivičnog zakona zbog toga što je upućivao psovke policijskim službenicima i ometao javni red odmah po dolasku u policijsku stanicu. On je takođe bio osuđen za vrijeđanje službenog lica na osnovu člana 319. Krivičnog zakona zbog toga što je upućivao psovke komandiru policije koji je sastavljao izvještaj o administrativnim prestopima. Konačno, optužen je za nasilne prijetnje upućene službenom licu na osnovu člana 318. Krivičnog zakona zbog toga što je prijetio da će ubiti komandira za vrijeme dok je odvođen u regionalnu policijsku stanicu. U decembru 2002. godine, isti okružni sud je proglasio podnosioca predstavke krivim za djela iz člana 318. i 319. Krivičnog zakona, ali ga je oslobodio optužbi iz

člana 213. smatrajući da njegova krivica nije dokazana prema potrebnim standardima dokazivanja.

Pravo: Presudom Vijeća od 7. juna 2007. godine, Sud je jednoglasno odlučio da je član 4. Protokola broj 7 prekršen. Predmet je proslijeđen Velikom vijeću na zahtjev Vlade. U vezi sa postojanjem "krivične optužbe" u svrhu tog člana, Veliko vijeće, poput Vijeća, je smatralo da se postupak koji je provoditno pokrenut protiv podnosioca predstavke, iako okvalificiran kao administrativni u domaćem pravu, treba izjednačiti sa krivičnim postupkom, naročito zbog prirode djela "lakša izgređnička djela" i težine kazne. U pogledu identičnosti djela, Sud je u prošlosti usvojao razne stavove, stavljajući akcenat čas na identičnost činjenica, bez obzira na njihovu pravnu kvalifikaciju, čas na pravnu kvalifikaciju uspostavljajući princip da iste činjenice mogu prouzrokovati različita djela, a čas na ispitivanje osnovnih elemenata koja su zajednička za oba djela. Zauzimajući stav da je postojanje tih različitih pristupa izvor pravne nesigurnosti koja je inkompatibilna sa osnovim pravom zagaraniranim članom 4. Protokola broj 7, Sud je odlučio da detaljno definira šta treba podrazumijevati pod terminom "isto krivično djelo" u smislu Konvencije. Nakon ispitivanja opsega prava da se ne bude suđen ili kažnjen dvaput, kao što je predviđeno drugim međunarodnim instrumentima, naročito Paktom o građanskim i političkim pravima Ujedinjenih nacija, Poveljom o osnovnim pravima Evropske unije i Američkom konvencijom o ljudskim pravima, Sud je istakao da član 4. Protokola broj 7 treba shvatiti na način da zabranjuje krivično gonjenje ili suđenje osobi za drugo krivično djelo u mjeri u kojoj ono proizilazi iz identičnih činjenica ili činjenica koje su "suštinski" iste kao one koje se odnose na prvo krivično djelo. Ta garancija se primjenjuje kada se pokrene postupak nakon što je prethodna oslobađajuća ili osuđujuća presuda dobila snagu *res judicata*. U ovom predmetu se ne postavlja nikakvo pitanje u smislu člana 4. Protokola broj 7 u pogledu krivičnog gonjenja podnosioca predstavke na osnovu članova 319. i 318. Krivičnog zakona budući da su optužbe koje se odnose na njegovo ponašanje prema komandiru podnesene samo jedanput i jedini put u okviru krivičnog postupka. Međutim, situacija je drugačija u pogledu izgređničkog ponašanja zbog kojeg je podnosilac predstavke prvo osuđen u administrativnom postupku na osnovu člana 158. Zakona o administrativnim kaznenim djelima, a potom krivično gonjen na osnovu člana 213. Krivičnog zakona. Sud smatra da se činjenice iz dva postupka, administrativnog i krivičnog, protiv podnosioca predstavke razlikuju samo po jednom elementu, tj. nasinoj prijetnji policijskom službeniku, te bi ih trebalo smatrati suštinski istim. U pogledu pitanja da li je došlo do dupliciranja postupka, Sud je, poput Vijeća, zaključio da se presuda u "administrativnom" postupku, kojom je podnosilac predstavke osuđen na tri dana pritvora, treba smatrati konačnom odlukom. Činjenica da je podnosilac predstavke bio oslobođen u krivičnom postupku ne utiče na njegov žalbeni navod da je bio krivično gonjen dvaput za isto krivično djelo. Sud ponavlja da član 4. Protokola broj 7 sadrži tri različite garancije i propisuje (i) da se nikome ne može suditi, (ii) niko ne može biti osuđen ili (iii) kažnjen dvaput za isto krivično djelo. Oslobađajuća presuda nije lišila podnosioca predstavke statusa žrtve budući da je bio oslobođen isključivo zbog toga što nije postojalo dovoljno dokaza protiv njega. Ništa ne indicira da su ruske vlasti priznale u bilo kojem momentu kršenje principa *non bis in idem*. Ukratko, postupak pokrenut protiv podnosioca predstavke na osnovu člana 213. Krivičnog zakona se u osnovi odnosio na isto krivično djelo kao što je ono za koje je već bio osuđen na osnovu člana 158. Zakona o administrativnim prestupima.

Zaključak: povreda (jednoglasno).

Član 41 – 1500 EUR u pogledu nematerijalne štete.

© Vijeće Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2012.

Službeni jezici Evropskog suda za ljudska prava su engleski i francuski. Ovaj prevod je realiziran zahvaljujući pomoći Fonda povjerenja Vijeća Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund). On ne obavezuje Sud, niti Sud preuzima bilo kakvu odgovornost za njegov kvalitet. On može biti preuzet sa baze podataka sudske prakse Evropskog suda za ljudska prava, HUDOC, (<http://hudoc.echr.coe.int>) ili bilo koje druge baze podataka kojoj ga je Sud proslijedio. On može biti reproduciran u nekomercijalne svrhe pod uslovom da puni naziv predmeta bude citiran, zajedno sa navedenom naznakom o autorskim pravima i pozivanjem na Fond povjerenja za ljudska prava. Poziva se bilo koja osoba koja želi da se služi ovim prevodom, u potpunosti ili djelomično, u komercijalne svrhe da kontaktira publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou toute autre base de donnée à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights
This summary by the Registry does not bind the Court.

Click here for the [Case-Law Information Notes](#)